

geschikt voor visserijhavens, terwijl vóór de kusten een oppervlakte van 518.000 km² ondiepe wateren ligt, die een van de grootste visgronden ter wereld vormt. De belangrijkste vissoort is van oudsher de kabeljauw, die al sedert eeuwen de visvangst in de Noord-atlantische wateren heeft beheerst. Andere soorten zijn bot en tong, schelvis, heilbot en 'hake', een soort kabeljauw.

Van commercieel belang zijn voorts haring, kreeft, inktvis en tonijn, waarvan een groot gedeelte wordt verkocht op de winstgevende Japanse markt. In de loop der tijden zijn kleine havens afgefallen en hetzelfde is 't geval geweest met kleine fabriekjes. Hoewel tegenwoordig in Newfoundland 95% van de vissers zich bezighoudt met de visvangst bij de kust, komt 25% van de vangst van de nieuwe trawlers die gebruikt worden bij de diepzee-visserij. Als gevolg daarvan raken de kleine vissersdorpjes in verval, omdat de industrie tegenwoordig in de grotere stedelijke centra is geconcentreerd.

Op Newfoundland zijn St. John's, Stephenville, Harbour Breton en Harbour Grace de voornaamste vissersplaatsen; in Nova Scotia zijn Halifax, Lunenburg, Yarmouth, Lockeport en Shelburne voor de visserij van het meeste belang.

Nieuwe structuur

De Atlantische provincies hebben in de voorbije twee decennia getracht, hun economische structuur te reorganiseren door minder de nadruk te leggen op de traditionele handelsprodukten en inplaats daarvan hun kracht te concentreren op fabricage, openbaar bestuur, dienstverlening, financiën, handel en bouwnijverheid. Defensie-uitgaven van de centrale regering hebben eveneens tot de werkgelegenheid bijgedragen. De groei van het toerisme en de aanwezigheid van olie- en gasvoorraden vóór de kust van Newfoundland vormen eveneens redenen voor een vermeerderd optimisme.

Historisch gezien zijn de vier Atlantische provincies nauw met elkaar verbonden; in aardrijkskundig opzicht hebben New Brunswick, Nova Scotia en Prince Edward Island veel met elkaar gemeen. De vier provincies omsluiten een groot deel van het enorme wateroppervlak van de Golf van St. Lawrence, een soort van binnenzee. De begrenzing in het noorden van deze Golf wordt gevormd door een deel van de provincie Quebec.

New Brunswick, Nova Scotia en Prince Edward Island vormden eens, samen met stukken van de Amerikaanse staat Maine, een gedeelte van de Franse kolonie Acadia (Nieuw-Schotland). Ofschoon 't meer dan twee eeuwen geleden is, dat Prince Edward Island in 1769

een aparte kolonie werd en bijna even lang sinds New Brunswick van Nova Scotia werd afgescheiden, hebben deze provincies - samen met het vroegere Dominion Newfoundland - zeer veel tradities en karakteristieken gemeen, waardoor ze zich duidelijk van de rest van Canada onderscheiden.

Klimaat

Wat het klimaat betreft is het opmerkelijk, dat de seizoenen in deze regio veel later beginnen dan in Centraal-Canada. Dit vindt z'n oorzaak vooral in de invloed van de zee. De lente komt niet eerder dan in mei of juni en de herfst strekt zich uit tot ver in oktober of zelfs tot in november.

Terwijl New Brunswick meer een vastelandsklimaat heeft - met grotere uitersten tussen zomer en winter - wordt het weer in Nova Scotia, Prince Edward Island en Newfoundland bepaald door de ligging aan zee. Daardoor hebben de kuststreken de neiging, in de zomer koeler te zijn dan het binnenland, en in de winter warmer.

's Winters neutraliseren koude luchtmassa's uit het noordelijke en continentale binnenland de warme stromingen van de zuidelijke en oostelijke kuststreken. Waar deze warme en koude stromingen samenkomen, ontstaat vaak dichte mist, waarvan men speciaal hinder ondervindt in zuidoostelijk Newfoundland en op het schiereiland Avalon. Terwijl de winters er koud en vochtig zijn met veel sneeuw, zijn de zomers er warm en behaaglijk. Het prettigste seizoen is gewoonlijk een rustige, zonnige herfst met schitterende herfstkleuren.

Een jongen bekijkt vis gevangen tijdens een viswedstrijd.

nige herfst met schitterende herfstkleuren.

Steden

Halifax, de hoofdstad van Nova Scotia en de snelst groeiende stad van de Atlantische provincies, is ook de voornaamste vissershaven in dit zeegebied. De stad, die op een klein schiereiland is gebouwd en een uitstekende haven bezit, is een reeds lang bestaande militaire- en marinebasis met een bevolking van omstreeks 120.000 zielen (met het vlakbij gelegen Dartmouth erbij: 186.000).

Andere belangrijke steden in de regio zijn de hoofdstad van Newfoundland: St. John's (90.000), in New Brunswick: Saint John (87.000), Fredericton (46.000) en Moncton (57.000). De hoofdstad van Prince Edward Island, Charlottetown, heeft 18.000 inwoners. Hoewel de eerste Franse kolonisten, de Acadians, door de Britten in 1713 werden verjaagd, kwamen velen van hen later terug naar hun vroegere landstreek en naar andere delen van de Atlantische provincies, met name naar het noorden van New Brunswick. Thans leven er in de maritieme provincies ongeveer 350.000 afstammelingen van de Acadians. Zij houden vast aan hun tradities, dialect en politieke opvattingen.

Culturele tradities

Door de komst van Schotten naar het eiland Cape Breton, het oosten van Prince Edward Island en het vasteland van Nova Scotia, van Ieren naar Newfoundland, Prince Edward Island en het zuiden van New Brunswick, is er door de vermenging van al deze volkeren een rijkdom aan culturele tradities ontstaan, die een belangrijke bijdrage levert aan kunst en ambacht van het hedendaagse Atlantische Canada.

Er is in dit gebied ook een aantal bekende universiteiten, zoals die van Dalhousie, St. Francis Xavier, Acadia, St. Mary's (alle in Nova Scotia), die van New Brunswick in Moncton en de Memorial University in Newfoundland. Zij bevorderen progressief onderwijs, maar dragen ook in belangrijke mate bij tot het instandhouden van het culturele erfgoed van de gehele regio.

Eminente schrijvers, afkomstig uit dit gebied, hebben hun literaire stempel ook op de rest van Canada gedrukt. In even belangrijke mate hebben de regionale kunstenaars bijgedragen tot de culturele ontwikkeling van de Atlantische provincies en van heel Canada.

Typerend voor Atlantisch Canada zijn de hechte familiebanden en de sterke gemeenschapszin, een diepgewortelde culturele belangstelling en een ontspannen en grootmoedige levenshouding, alles tezamen dingen die soms de jaloezie opwekken van de buurlanden.